Felinarul copiilor

4/2007 REVISTĂ CREȘTINĂ

Ilustrat de Victoria DUNAIEVA

DE MÂNĂ CU TATA

de Monika BÜCHEL

Odată, tata îi promisese fiicei lui că o va duce într-o drumeție. „Numai noi doi, singuri!”, spusese el atunci. Tabita aşteptase cu multă nerăbdare ziua aceea, deoarece drumețiile cu tata nu erau deloc plictisitoare, ci erau o adevărată aventură pentru ea.

Şi iată că sosise în sfârşit ziua promisă. Tabita şi tatăl ei au pornit la drum, ținându-se de mână. Tabita era atât de fericită! Ce frumos e să mergi de mână cu tata!

Drumul lor trecea printr-o câmpie. Un şoarece de câmp le-a tăiat calea, iar fluturii dansau în lumina soarelui. Când au ajuns la pădure, drumul urca treptat. Tabita a luat-o la fugă înaintea tatălui, dar acesta a atenționat-o:

– Dacă mai alergi aşa, ai să obosești foarte repede. Muntele se urcă încet, pas cu pas, altfel îți consumi prea repede energia.

Ce bine că tata ştie întotdeauna ce este bine şi ce nu!

Dintr-un tufiş s-a auzit deodată un foşnet. Tabita s-a speriat. Doar la câțiva paşi de ei, trecea o familie de mistreți.

– Stai liniştită, i-a şoptit tata. Nu trebuie să-ți fie frică. Sunt aici, cu tine, a spus tata cu dragoste.

Tabita a răsuflat uşurată când şi-a dat seama că lângă tatăl ei este într-adevăr în siguranță.

– Acum ce se mai aude? a întrebat Tabita puțin mai târziu.

– Este o cascadă, a răspuns tata.

Cu cât se apropiau mai mult de locul acela, cu atât vuietul devenea tot mai puternic. Ajunşi foarte aproape de cascadă, au fost nevoiți să strige unul la celălalt pentru a se putea înțelege.

– Îmbracă-te cu jacheta de ploaie! a strigat tata. Drumul nostru trece exact pe lângă cascadă şi sigur ne va uda. Eu o iau înainte, iar tu vino după mine.

Amândoi s-au îmbrăcat cu pelerinele de ploaie, apoi tata a luat-o înainte, ținând-o pe Tabita de mână. Drumul era îngust şi foarte alunecos. Tabita a alunecat o dată, dar mâna tatălui a ținut-o atât de bine, încât nu a căzut. Ce bucuroasă era că are un tată atât de puternic!

– Vai, a fost cam periculoasă trecerea, nu-i aşa, tată? a zis Tabita după ce au lăsat cascada în urmă. Dar nu mi-a fost frică, pentru că am fost cu tine.

– Cred că acum meritățm o pauză, să ne odihnim puțin!

Tata a scos ceva din rucsac şi i-a dat Tabitei, zâmbind.

– Uau, ciocolata mea preferată! Mulțumesc, tati! Eşti cel mai bun tată din lume!

ISUS NE CHEAMĂ SĂ-L URMĂM

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” (Ioan 12:26)

Domnul Isus a spus aceste cuvinte în urmă cu mai mult de 2000 de ani oamenilor care erau cu El. Mie mi-ar fi plăcut să fi fost acolo lângă Isus și să-I ascult predicile. Acest lucru nu mai e posibil. Însă Domnul Isus a avut grijă ca ceea ce a spus El atunci, să fie scris într-o carte. Această carte este Biblia. Ea vorbește într-un mod atât de viu și de clar, încât parcă, atunci când o citesc, mă aflu pe o stradă din Ierusalim sau pe malul Lacului Ghenezaret, chiar lângă Domnul Isus Care-mi spune: „Urmează-Mă”. Această provocare este valabilă astăzi pentru fiecare, la fel cum a fost pe vremea Domnului Isus!

Dar ce înseamnă, de fapt, să-L urmezi pe Isus? Înseamnă să-L iubești, să-L asculți și să te încrezi în El. Cine-L urmează pe El, poate să fie liniștit și nu trebuie să se teamă de ceea ce va aduce viitorul. El este întotdeauna cu tine. Domnul Isus știe tot ceea ce este bine pentru tine! El este atotputernic!

Acum mai citește o dată versetul 26 din Ioan 12, care e scris mai sus. Domnul Isus a promis că cei care-L urmează și Îl slujesc vor fi acolo unde este El. Și noi știm că Domnul Isus locuiește în cer, acolo unde nu mai există suferință, necaz și nici moarte. Imaginează-ți cerul nemărginit! Acolo se află milioane de oameni care L-au urmat și L-au slujit pe Isus Cristos. Ei cântă spre gloria lui Dumnezeu împreună cu îngerii. Deodată se face liniște, iar în această liniște, imaginează-ți că auzi glasul lui Dumnezeu, care ți se adresează: „Ce bine ... (și-ți rostește numele), că ești aici! Te-am așteptat să vii! Apropie-te mai mult. Vreau să fiu aproape de tine! Știu că nu ți-a fost ușor să renunți la atâtea lucruri și să Mă urmezi, dar totuși ai făcut-o și ai reușit!” Cerul întreg Îl glorifică pe Dumnezeu.

Nu ai vrea să fii și tu acolo unde este Domnul Isus? Vino și urmează-L. El te cheamă să-L iubești, să-L asculți și să te încrezi în El.

de Waldemar ZORN *Ilustrat de Ivan SULIMA*

Ilustrat de Victoria DUNAIEVA

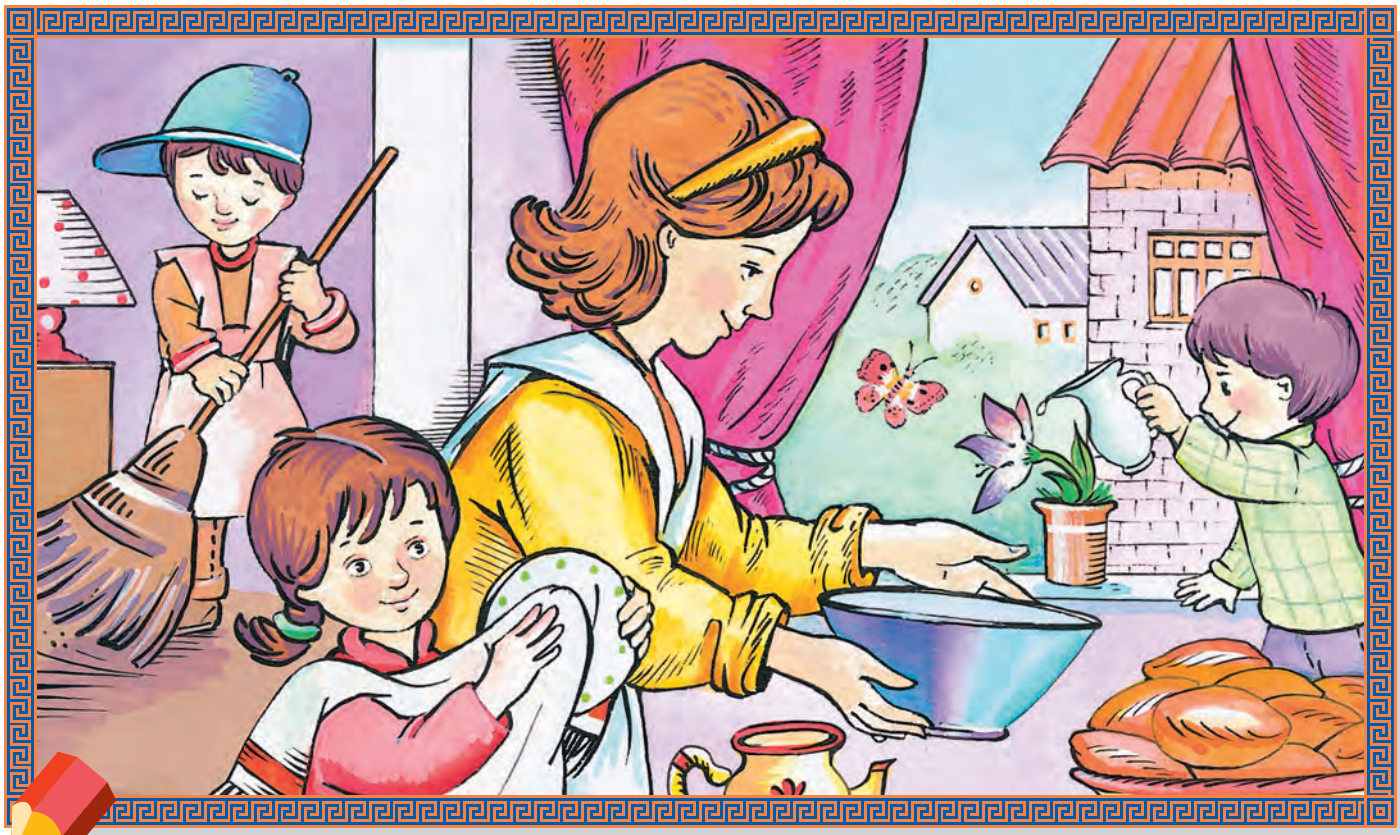

Ambele imagini ar trebui să fie identice, dar s-au strecurat nouă greșeli. Poți să le găsești? Colorează cea de-a doua imagine după cum îți place!

„VINO DUPĂ MINE!”

Pe vremea când Domnul Isus Cristos a trăit pe pământ, oamenii care erau cel mai mult desconsideraţi de popor, erau cei care colectau impozitele. Aceştia se numeau vameşi. Impozitele pe care le adunau le dădeau romanilor aflaţi atunci la putere. De cele mai multe ori, vameşii cereau de la oameni mai mulţi bani decât trebuia. În felul acesta, unii vameşi au devenit foarte bogaţi. Un astfel de vameş a fost şi Zacheu din Ierihon.

Acum însă vreau să-ţi povestesc despre un alt vameş, pe nume Matei.

Domnul Isus locuia în Capernaum, probabil în casa lui Petru. Într-o zi, trecând pe la poarta cetăţii, l-a întâlnit acolo pe vameşul Matei şi i-a spus: „Vino după Mine!” Matei s-a ridicat imediat şi , fără să ezite, a făcut ce i-a spus Isus.

Într-o seară, Matei L-a invitat pe Isus la el la masă. Pentru un musafir atât de important ca Isus, Matei a pregătit o cină la care i-a invitat şi pe toţi prietenii lui, care erau „vameşi şi păcătoşi”. Domnul Isus a stat la masă cu ei. Fariseii, cei care Îl urmăreau pe Domnul Isus, au început să cârtească şi le-au spus ucenicilor:

– De ce mănâncă Învăţătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?

Isus a auzit aceste vorbe şi a răspuns:

– Nu cei sănătoşi au nevoie de medic, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăinţă nu pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi.

La un astfel de răspuns înţelept nu s-a aşteptat nimeni, iar fariseii au rămas fără replică. Într-adevăr, păcătoşii au nevoie de iertare şi de mântuire. Unul dintre aceşti păcătoşi a fost şi Matei, vameşul. Da! Chiar acel Matei, care mai târziu a scris prima carte a Noului Testament, Evanghelia după Matei!

El a devenit unul dintre ucenicii lui Isus, iar în Evanghelia sa ne relatează ce a spus, ce a predicat Isus şi ce minuni a făcut El pe pământ. Matei menţionează exact cuvintele cu care i S-a adresat Isus în mod personal: „Vino după Mine!” (Matei 9:9)

de Waldemar ZORN

Ilustraţii de Larisa GOROŞCO

VINO!

Ascultă, sub povara ta de vină
O voce dulce: „Fiul Meu, o, vino!”

Cu partea de avere-n buzunar,
Porni curând spre-o țară-ndepărtată,
Gândind: „Mă voi plimba ca un hoinar
Nestingherit, zorind din bar în bar
Și fericit cum n-am fost niciodată
Să uit că am avut vreodată-un tată.”
.....
De-atunci, la poartă n-a mai pus zăvor.
Spera – și-n miez de noapte-ardea lumină –
Visând la fiul cel risipitor;
În zori spre drum, cu ochi cercetător
Și mistuit de-o dragoste divină,
Striga în taină: „Fiul Meu, o, vino!”
.....
Fantastic! Să vă spun nu pot nicicum
Ce simt, când mândru fac pe galantonul:
„Plătesc eu azi ‹factura de consum›
Să ne distrăm, prietenii mei buni,
Căci pentru-aceasta doar trăiește omul!”
Își modelă, curtenitor, el tonul.

***

Curând se plimbă iar ca un hoinar
Însingurat, pe drumuri lungi de țară...
Prietenii, lăsându-l, n-au habar
Că nu mai are-un ban în buzunar...
„De unde ar putea el bani să ceară?!”...
Și doarme undeva, sub cer, afară...

Mai bântui și-o foamete... Atunci
Se alipi de-un om, ca porci să-i pască
Și-n ale conștiinței taine-adânci,
Cuvinte vii și sfintele porunci
Au început deodată să-ncolțească...
Și-l prinse-un dor de casa părintească.

Flămând și frământat în ceas târziu
Simți infernul din adânc de cloacă
Și-n cuget cum îl roade-un vierme viu
Și-un groaznic chin în sufletu-i pustiu:
„Am să mă scol să plec la al meu tată
Să mă căiesc adânc... poate mă iartă.
.....
La orizont, cu ochi cercetător
Întrezărește... -mpovărat de vină,
Venind agale-un fiu risipitor
Și-n focul dragostei, mistuitor
Aleargă... -i cade pe grumaz cu milă...
Și-n lacrimi, două inimi se uniră

***

N-ai vrea să simți ca fiu risipitor
Ce a simțit și cel de-odinioară:
Pe Cineva, cu suflet iubitor
Căutându-te, cu ochi cercetător,
În brațe ce grumazu-ți înfășoară
Să te conducă-n veșnica Lui Țară?

Ascultă, sub povara ta de vină
O voce dulce: „Fiul Meu, o, vino!”

de Petrică PLEȘA

UN PELERIN ADEVĂRAT

de Elena Cepilca

Ce bine că există vara și ce bine că există vacanța de vară! Nu este nimic mai frumos decât vacanța de vară!

Ioana și Cornel erau foarte bucuroși. În camera lor, imediat lângă ușă, se aflau două rucsacuri burdușite. Înainte ca Ioana și Cornel să se culce, și-au verificat încă o dată bagajele și s-au rugat împreună pentru călătoria care le stătea înainte. În dimineața următoare, copiii aveau să plece în tabără. Era prima lor tabără. La școala duminicală aflaseră deja câte ceva despre programul taberei și acum erau nerăbdători să participe la jocurile interesante.

Când Ioana și Cornel au fost duși de părinții lor la locul de întâlnire, autobuzul bisericii era aproape plin. Răbdători, au ascultat încă o dată sfaturile mamei, apoi s-au urcat veseli în autobuz ca să-și ocupe locurile. În tot timpul călătoriei, copiii au cântat împreună cu liderii lor cântările pe care le învățaseră la școala duminicală și și-au făcut tot felul de planuri pentru săptămâna care le stătea înainte. Autobuzul a luat în sfârșit ultima curbă și a oprit la locul de tabără. Acesta se afla în mijlocul pădurii, iar în apropiere curgea domol un pârâu cu apă limpede.

Entuziasmați, copiii se uitau la locul care fusese ales pentru ei. Era un luminiș mare, unde se aflau rânduri întregi de corturi spațioase. Ce frumos era! În apropierea pârâului, sub o prelată întinsă, se

vedeau mese și bănci late de lemn. Acolo era locul unde se servea masa. La bucătărie lucrau câteva bucătărese vesele, cu șorțuri colorate, iar mâncarea pentru prânz fierbea în niște oale mari. În josul pârâului era un loc bun pentru scăldat. În apropierea corturilor erau amenajate câteva locuri de joacă. Se pregătise totul cât se poate de bine, iar copiii erau foarte bucuroși și recunoscători pentru acest lucru.

După un prânz gustos, copiii au fost repartizați în corturi, unde aveau să doarmă pe saltele. În fiecare cort încăpea câte un grup de 10 copii și un adult care le era lider. Ioana și Cornel erau obișnuiți să fie mereu împreună, dar acum Ioana dormea în cort cu alte fete și Cornel în alt cort cu băieții. S-au bucurat însă foarte mult când au aflat că dormeau în corturi vecine. Ioana a primit un loc lângă o fereastră mică, prevăzută cu o plasă împotriva insectelor. Lângă Ioana era locul unei fetițe vesele, cu părul roșcat și cârlionțat. Fetele s-au plăcut de la început și s-au împrietenit imediat. Ionela, conducătoarea lor, a fost îndrăgită de la prima vedere. Ea le-a adunat pe fete și s-au rugat împreună, cerându-I Domnului Isus să fie cu ele în următoarele șapte zile de tabără.

Locul lui Cornel era între doi băieți: un ochelarist timid și un lungan cam morocănos. Cornel s-a hotărât să-și aducă salteaua mai aproape de cea a ochelaristului, care i-a zâmbit prietenos. Cornel îi cunoștea pe ceilalți băieți de la școala duminicală. Liderul băieților era un tânăr foarte prietenos, care a început programul în cortul lor tot cu rugăciune.

Prima zi dintr-o tabără creștină începe întotdeauna cu rugăciune. Acest lucru, la fel ca și scăldatul la pârâu, drumețiile, povestirile ascultate seara, cântările și focul de tabără, erau noi și interesante pentru Ioana și Cornel!

Într-o zi, liderul taberei le-a spus copiilor că ziua aceea avea să fie una deosebită. Îi aștepta un joc interesant care se numea „Călătoria pelerinului”. Copiii au fost foarte nerăbdători să înceapă jocul. După micul dejun au fost discutate în fiecare cort regulile jocului. Liviu, băiatul lungan și morocănos din cortul lui Cornel, avea întotdeauna ceva de comentat. Nu-i conveneau premiile și ar fi preferat să se ducă la pârâu să se scalde, în loc să depună atâta efort urcând muntele pentru a ajunge la o așa-numită „Cetate Cerească”. Totul i se părea mult prea obositor! Lui Cornel îi părea rău că avea un asemenea coechipier. A început jocul. „Pelerinii” au pornit curajoși în călătoria spre „Cetatea Cerească”. Aceasta se afla pe dealul mare din apropierea taberei. Cel care ajungea la cetate era răsplătit, iar cel care abandona călătoria undeva pe drum era descalificat.

Chiar la începutul jocului, copiii trebuiau să treacă prin „Poarta strâmtă”. Liderii grupurilor puneau fiecărui copil, care trecea prin poartă, câte o întrebare despre Isus, ca de exemplu: „De ce a venit Isus în lumea aceasta?”, „Unde S-a născut Isus?”, „Ce înseamnă pocăința?” etc. Aproape toți copiii au reușit să treacă de acest obstacol, deoarece auziseră despre toate aceste lucruri la școala duminicală. Cornel s-a uitat după sora lui. Și ea reușise să treacă prin „Poarta strâmtă” și mergea acum în urma prietenei ei. Apoi, dintr-odată, drumul s-a bifurcat. O potecă îngustă ducea direct în sus. Cu ajutorul unor frânghii, poteca fusese îngustată și mai mult. Era și un alt drum, lat, care ducea în jos, spre râu, iar la dreapta și la stânga acestui drum se aflau bănci, pe care erau puse multe bomboane. Câțiva copii s-au așezat pe acele bănci, să se odihnească, măcar o clipă, dar mai târziu au aflat că din această cauză au fost descalificați. Lângă poteca îngustă stăteau câțiva lideri de grup. Ei își dădeau toată silința să-i convingă pe copiii care treceau pe acolo să o ia pe celălalt drum și le descriau greutățile care îi așteaptă pe cale. Pelerinii însă nu s-au lăsat amăgiți. După ce au depășit această porțiune de drum, și-au dat seama că tocmai au trecut de „Muntele greutăților”.

Deodată, copiii au văzut câteva lidere de grup venind către ei dinspre munte. Una dintre ele se plângea de dureri de picioare și a spus că este epuizată. A mai adăugat că ar fi ajuns aproape de vârf, dar pur și simplu nu se putea merge mai departe. Le-a spus copiilor că ar fi mai bine să facă toți cale întoarsă, înainte să fie prea târziu. O altă lideră de grup a încercat să-i convingă pe copii că premiile pentru câștigători nu ar fi nimic deosebit și că nici măcar nu merita să se depună atâta efort pentru finalizarea călătoriei.

Frânghiile îngustau drumul tot mai mult, iar copiii trebuiau să treacă prin multe desișuri, peste poduri înguste și prin urzici. Câteva fete s-au întors din drum, după ce au auzit cele povestite de liderele lor de grup și după ce au dat peste primele greutăți. Mai târziu, copiii au aflat că aceea fusese „Valea umbrei morții”. Liderii le-au explicat copiilor că toți creștinii trec prin această vale, atunci când dușmanul îi chinuie cu îndoieli și le pune tot felul de piedici pe cale, pentru a nu-L mai urma pe Cristos.

Drumul devenea din ce în ce mai greu. Uneori, pe lângă drum, de cealaltă parte a frânghiei, apăreau copii care ieșiseră din joc și care îi ajutau acum pe liderii lor de grup. Ei erau despărțiți de pelerini doar de frânghie și mergeau alături de ei. Drumul lor nu era greu. Înaintau repede și fără efort, ademenindu-i pe pelerini să li se alăture.

– Vom ajunge în vârf înaintea voastră! strigau ei.

Cine părăsea însă calea îngustă și trecea peste frânghie la ei, era imediat descalificat. Pe calea cea îngustă rămâneau tot mai puțini pelerini.

La un moment dat, s-a auzit un zgomot de undeva din față. Pe niște băncuțe de lemn îi așteptau o mulțime de bomboane și de biscuiți. Alături erau și pahare cu suc. Liderii le-au oferit pelerinilor să mănânce și să bea. Dar vai, aceasta a fost cea mai periculoasă capcană pentru călătorii care se îndreptau spre „Cetatea Cerească”! Aici s-au oprit cei mai mulți pelerini, pentru a gusta din bunătățile expuse. Cei care s-au grăbit să ajungă în vârful dealului, au mers mai departe fără să se oprească. Această capcană era numită „Târgul deșertăciunilor”. Liderii de grup le-au explicat copiilor ce înseamnă aceasta în viața unui creștin. Cornel a trecut și de această capcană cu bine. S-a uitat în jur și a văzut-o pe Ioana, care i-a făcut semn cu mâna. Și ea trecuse de „Târgul deșertăciunilor”.

„Ce bine! Și Ioana își continuă drumul”, se gândi Cornel ușurat. Însă nu se vedea încă sfârșitul drumului. După o altă curbă, copiii au fost provocați încă o dată să se odihnească și să se relaxeze, dar niciunul dintre cei rămași nu a mai căzut în capană; mai erau doar câțiva pași până la țintă. Apoi, în fața pelerinilor, a apărut imaginea unui înger desenat pe o coală mare de hârtie. Liderul taberei îi felicita pe pelerini de îndată ce treceau linia de sosire.

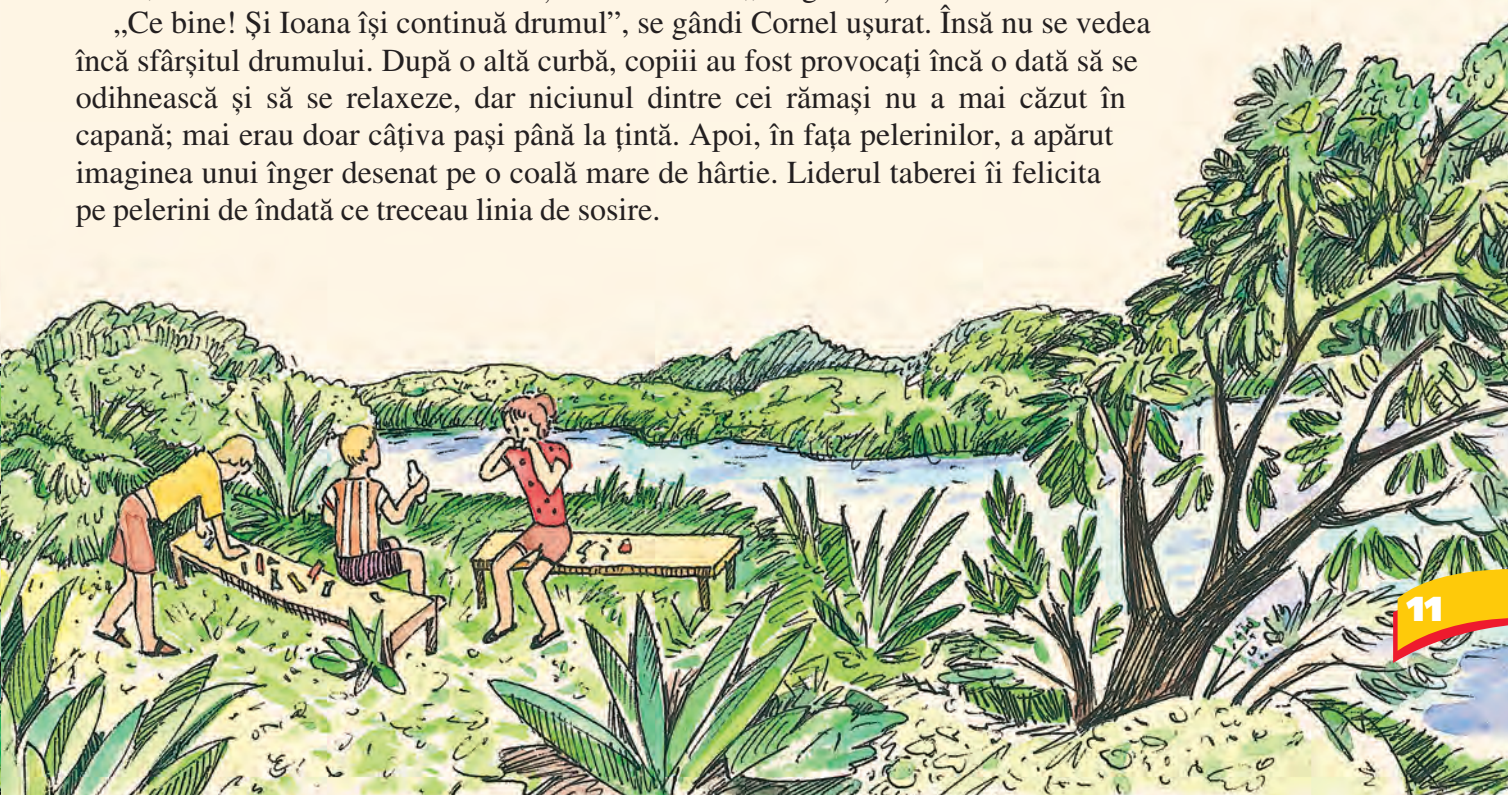

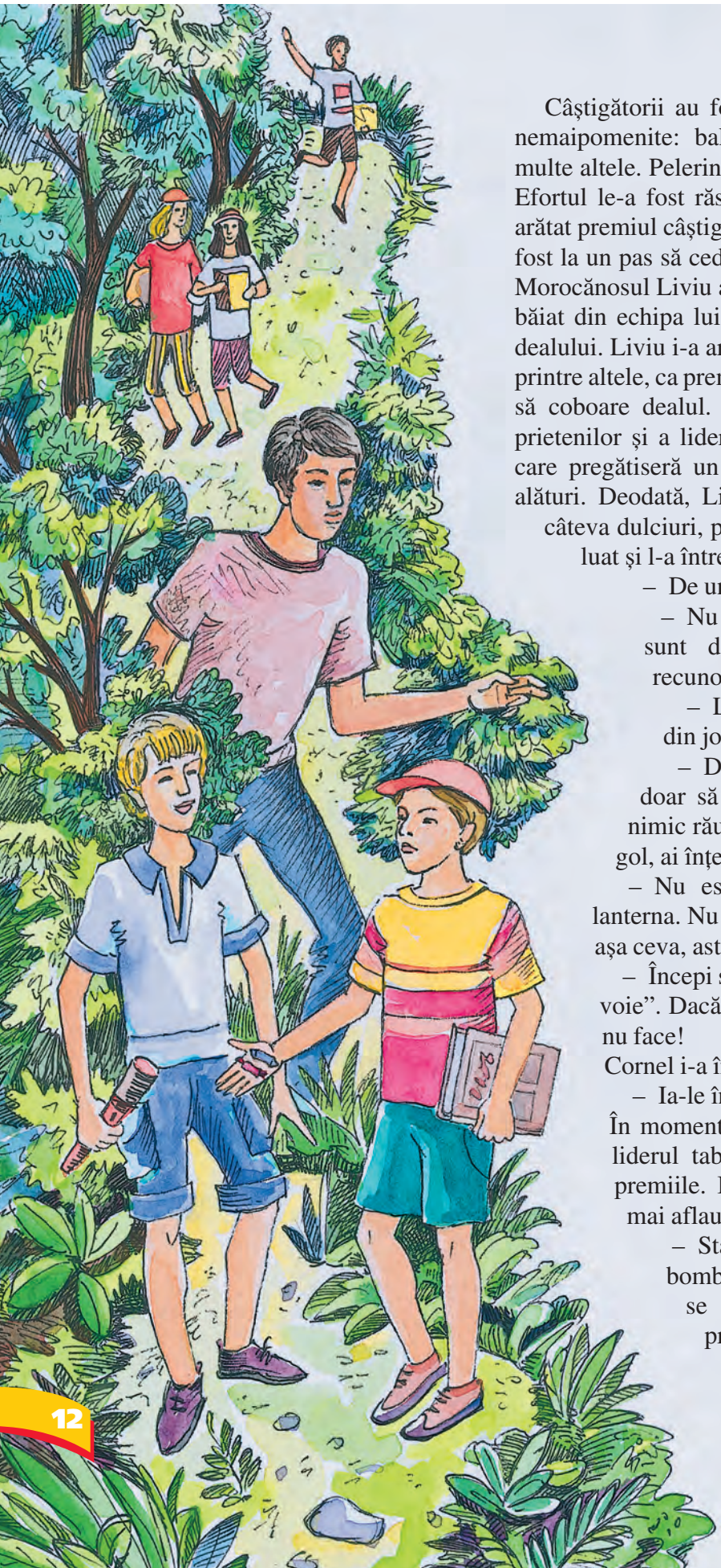

Câștigătorii au fost răsplătiți din belșug cu multe premii nemaipomenite: baloane, dulciuri, cărți, carioci, jucării și multe altele. Pelerinii s-au bucurat foarte mult de izbânda lor. Efortul le-a fost răsplătit. Ioana a alergat la fratele ei și i-a arătat premiul câștigat, iar Cornel i-a povestit surorii lui cum a fost la un pas să cedeze ispitei de la „Târgul deșertăciunilor”. Morocănosul Liviu a fost și el printre câștigători. Era singurul băiat din echipa lui Cornel, care reușise să ajungă în vârful dealului. Liviu i-a arătat lui Cornel lanterna pe care o primise, printre altele, ca premiu. Fericiți și mulțumiți, copiii au început să coboare dealul. Jos îi așteptau alte felicitări din partea prietenilor și a liderilor de grup. Îi așteptau și bucătăresele, care pregătiseră un prânz copios. Cornel și Liviu mergeau alături. Deodată, Liviu a băgat mâna în buzunar și a scos câteva dulciuri, pe care i le-a întins lui Cornel. Cornel le-a luat și l-a întrebat pe Liviu:

– De unde ai bomboanele?

– Nu te-ai prins? Trebuie să fii șmecher! Astea sunt de la „Târgul deșertăciunilor”, nu le recunoști? Ai văzut doar și tu dulciurile de acolo!

– Le-ai primit cumva de la copiii care au ieșit din joc?

– Da’ de unde! Mi le-am luat singur. A trebuit doar să aștept un moment prielnic. N-am făcut nimic rău, totul a fost doar un joc! Să nu mă dai de gol, ai înțeles?!

– Nu este drept! Nu ar fi trebuit să primești lanterna. Nu este corect! Un creștin nu are voie să facă așa ceva, asta știu sigur.

– Începi să mă enervezi cu „asta nu-i voie, asta nu-i voie”. Dacă tu crezi că nu ai voie să faci ceva, atunci nu face!

Cornel i-a întins lui Liviu restul bomboanelor.

– Ia-le înapoi. Nu le vreau!

În momentul acela însă, băieții au fost surprinși de liderul taberei, care tocmai terminase de împărțit premiile. Băieții nu-l observaseră. Bomboanele se mai aflau încă în mâna întinsă a lui Cornel.

– Stai așa, tinere. Ce ai acolo? Astea sunt bomboane de la „Târgul deșertăciunilor”! Nu se poate! Ai mai avut și curajul să-ți iei premiul? se miră liderul taberei de fapta lui Cornel.

– Acestea nu sunt bomboanele mele, încercă Cornel să explice. Liviu, spune ceva!

Cornel s-a așteptat ca Liviu să recunoască totul, în schimb, acesta zise răspicat:

– Păi, ale cui să fie? Ați văzut chiar și dumneavoastră, domnule Florea, a vrut să-mi dea și mie câteva. Dar eu nu i-am acceptat bomboanele. Ați văzut, nu-i așa, domnule Florea?

– Da, am văzut tot. Cum te cheamă, tinere? În care cort stai și cine este liderul tău de grup?

De frică, Cornel a început să se bâlbâie și a răspuns la întrebări plin de frică. Apoi a lăsat bomboanele să cadă în iarbă. Ele nu mai prezentau niciun interes pentru nimeni. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Ce avea să i se întâmple acum?

Cornel ținea încă în mână cartea pe care o câștigase în mod cinstit în această competiție. Încet de tot, i-a întins-o liderului taberei:

– Poftim, luați-o înapoi.

Apoi o luă la fugă spre poala dealului. Nici nu mai dorea să audă cum ceilalți pelerini erau felicitați la „Poarta strâmtă". Cornel se simțea înșelat și cel mai mult ar fi vrut să plece acasă. Pe Ioana n-o vedea nicăieri. Cineva i-a pus mâna pe umăr. În fața lui era liderul lui de grup, Ștefan.

– Știu tot. Domnul Florea mi-a spus. Tu frecventezi de puțin timp biserica, de aceea cred că nu ai înțeles încă prea bine cum trebuie să trăiești ca și creștin, nu-i așa? Dar nu-ți face griji, Cornel. E bine că ai dat cartea înapoi. Dacă vrei, putem să ne rugăm împreună. Domnul Isus sigur te iartă! Cel mai important este să-ți recunoști imediat păcatul.

Dar care păcat? Ce trebuia să recunoască Cornel? Nu ar fi făcut niciodată o asemenea faptă! A vrut să-și câștige premiul în mod cinstit! Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

– Nu te teme, Cornel. Cel mai important este acum să-i mărturisești lui Dumnezeu ce ai făcut și să-ți refaci relația cu El. Vrei acest lucru?

Cornel tocmai vru să explice situația, când îl văzu înaintea lui pe Liviu cu privirea satisfăcută. Avea un zâmbet răutăcios și tocmai îi spunea ceva lui Dinu, care stătea și el cu ei în cort și se înțelegea foarte bine cu Cornel. Prin lentilele ochelarilor săi, Dinu se uita acum mirat la pelerinul nefericit, de la care Ștefan, liderul de grup, încă mai aștepta un răspuns.

– Vreau să plec acasă! Nu mai vreau să rămân în tabără și nici la școala duminicală nu mai vreau să merg. Nu am luat eu bomboanele! Liviu mi le-a dat! Liviu e fățarnicul!

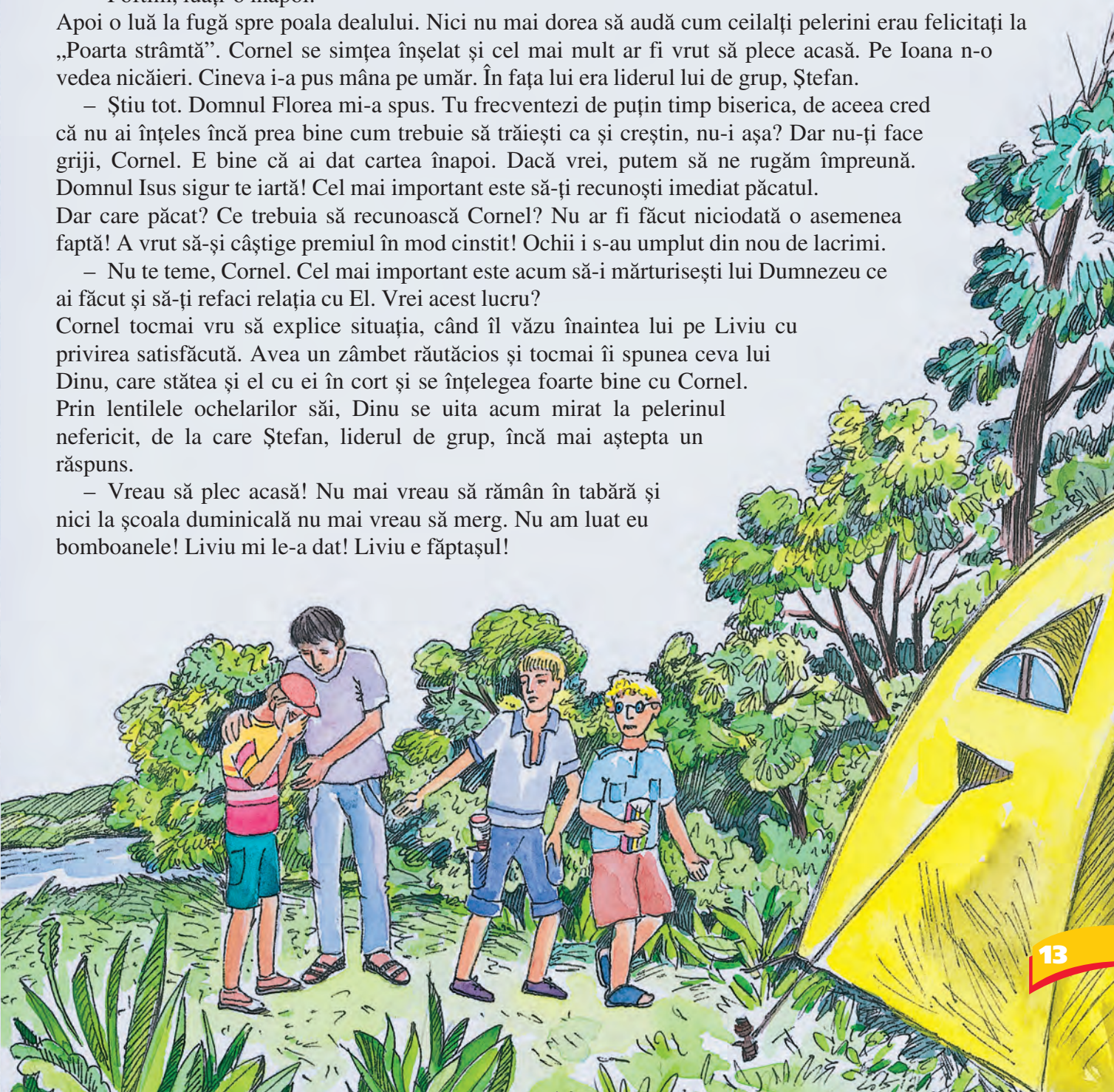

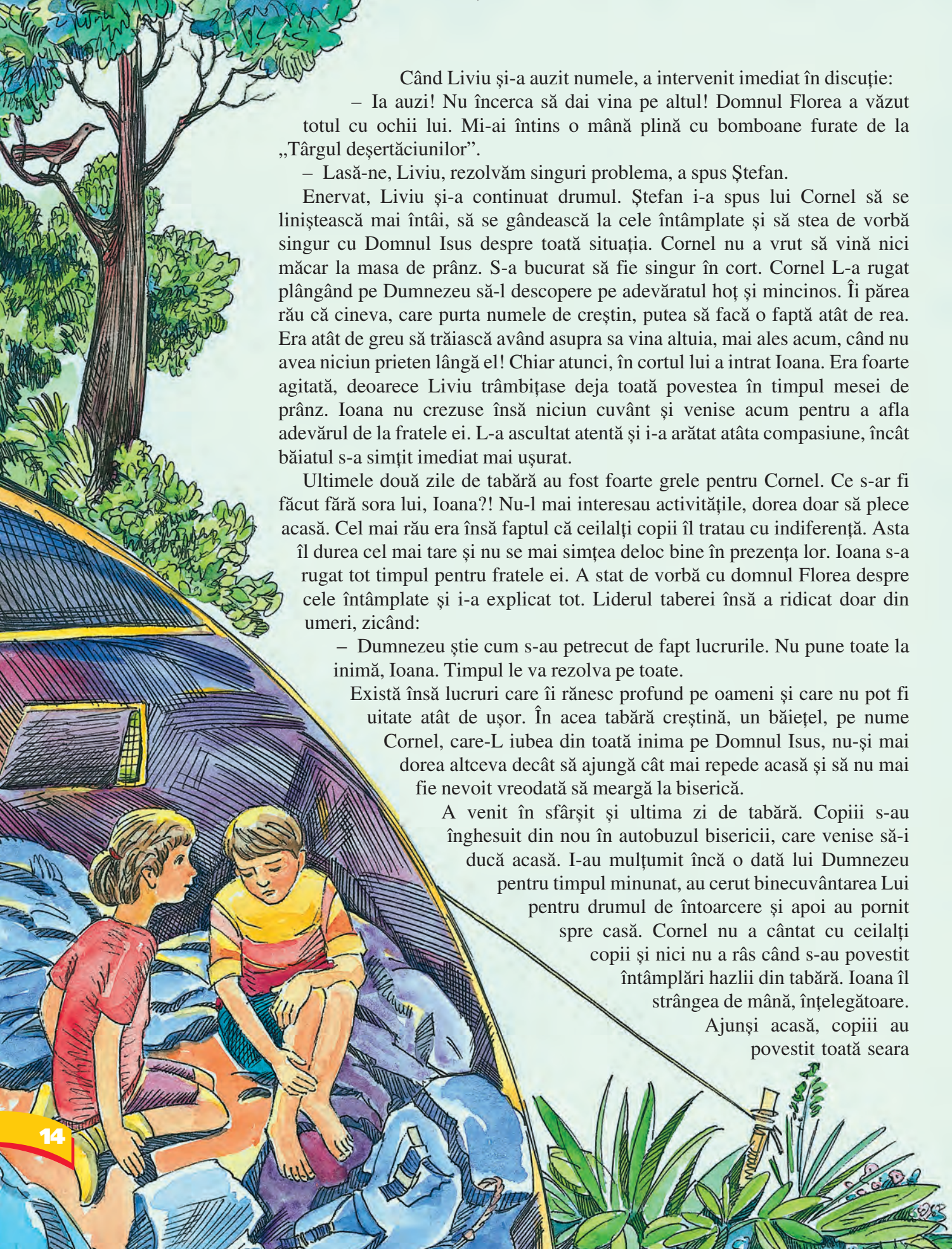

Când Liviu şi-a auzit numele, a intervenit imediat în discuţie:

– Ia auzi! Nu încerca să dai vina pe altul! Domnul Florea a văzut totul cu ochii lui. Mi-ai întins o mână plină cu bomboane furate de la „Târgul deşertăciunilor”.

– Lasă-ne, Liviu, rezolvăm singuri problema, a spus Ştefan.

Enervat, Liviu şi-a continuat drumul. Ştefan i-a spus lui Cornel să se liniştească mai întâi, să se gândească la cele întâmplate şi să stea de vorbă singur cu Domnul Isus despre toată situaţia. Cornel nu a vrut să vină nici măcar la masa de prânz. S-a bucurat să fie singur în cort. Cornel L-a rugat plângând pe Dumnezeu să-l descopere pe adevăratul hoţ şi mincinos. Îi părea rău că cineva, care purta numele de creştin, putea să facă o faptă atât de rea. Era atât de greu să trăiască având asupra sa vina altuia, mai ales acum, când nu avea niciun prieten lângă el! Chiar atunci, în cortul lui a intrat Ioana. Era foarte agitată, deoarece Liviu trâmbiţase deja toată povestea în timpul mesei de prânz. Ioana nu crezuse însă niciun cuvânt şi venise acum pentru a afla adevărul de la fratele ei. L-a ascultat atentă şi i-a arătat atâta compasiune, încât băiatul s-a simţit imediat mai uşurat.

Ultimele două zile de tabără au fost foarte grele pentru Cornel. Ce s-ar fi făcut fără sora lui, Ioana?! Nu-l mai interesau activităţile, dorea doar să plece acasă. Cel mai rău era însă faptul că ceilalţi copii îl tratau cu indiferenţă. Asta îl durea cel mai tare şi nu se mai simţea deloc bine în prezenţa lor. Ioana s-a rugat tot timpul pentru fratele ei. A stat de vorbă cu domnul Florea despre cele întâmplate şi i-a explicat tot. Liderul taberei însă a ridicat doar din umeri, zicând:

– Dumnezeu ştie cum s-au petrecut de fapt lucrurile. Nu pune toate la inimă, Ioana. Timpul le va rezolva pe toate.

Există însă lucruri care îi rănesc profund pe oameni şi care nu pot fi uitate atât de uşor. În acea tabără creştină, un băieţel, pe nume Cornel, care-L iubea din toată inima pe Domnul Isus, nu-şi mai dorea altceva decât să ajungă cât mai repede acasă şi să nu mai fie nevoit vreodată să meargă la biserică.

A venit în sfârşit şi ultima zi de tabără. Copiii s-au înghesuit din nou în autobuzul bisericii, care venise să-i ducă acasă. I-au mulţumit încă o dată lui Dumnezeu pentru timpul minunat, au cerut binecuvântarea Lui pentru drumul de întoarcere şi apoi au pornit spre casă. Cornel nu a cântat cu ceilalţi copii şi nici nu a râs când s-au povestit întâmplări hazlii din tabără. Ioana îl strângea de mână, înţelegătoare. Ajunşi acasă, copiii au povestit toată seara

întâmplări din tabără. Dacă nu ar fi existat incidentul dintre Cornel şi Liviu, totul ar fi fost perfect. Părinţii Ioanei şi ai lui Cornel, care în final au aflat tot, şi-au consolat fiul, cât de bine au putut. Toată familia a hotărât să înceapă să se roage pentru Liviu, care trăia încă în păcat. Duminicile următoare, Cornel nu s-a dus la biserică împreună cu familia, pentru că îi era prea greu. Într-o duminică însă, tocmai pe când Cornel citea din Biblia pentru copii, cineva a sunat la uşă. Cornel a deschis, iar în faţa lui stătea liderul lui de grup, Ştefan.

– Îmi dai voie să intru, Cornel?

– Poftiţi, vă rog.

Cornel s-a gândit imediat la toate situaţiile neplăcute, despre care nici măcar nu mai dorea să vorbească.

– Am venit să-ţi spun ceva, Cornel. Tuturor copiilor le este foarte dor de tine. Îţi simt lipsa de la şcoala duminicală. Toţi îţi trimit salutări. Cel mai important este însă, că acum toţi ştiu că eşti nevinovat. Dumnezeu S-a îngrijit de lucrul acesta.

– Poftim? Nu pot să cred! Cum au aflat?

– Simplu. La „Târgul deşertăciunilor” a fost o fată, care l-a văzut pe Liviu când a luat bomboanele pe ascuns. Ea însă ne-a povestit totul abia acum. Ea nu a ştiut nimic despre cele întâmplate în tabără între tine şi Liviu. Mai târziu, Liviu şi-a recunoscut şi el vina. Te rog să nu mai fii trist. Iartă-ne pe toţi, şi mai ales iartă-mă pe mine, pentru că nu te-am crezut de la început. Vezi, tu eşti un adevărat pelerin şi eşti singurul care ai trecut cu bine şi prin „Mlaştina descurajării”. Gândeşte-te numai la câte ai învăţat în timpul acelui concurs. Ai câştigat în mod cinstit premiul! Să nu uiţi însă că şi în viaţa de zi cu zi eşti un pelerin şi că, într-o zi, învingătorii vor primi cununa slavei din mâna Mântuitorului. Mergi mai departe pe drumul acesta de creştin, nu te abate de pe calea îngustă, care te duce la Tatăl tău ceresc! El te aşteaptă şi te ajută să depăşeşti toate obstacolele.

Pe obrajii lui Cornel au început să se rostogolească lacrimi mari, dar de data aceasta erau lacrimi de bucurie. El şi familia lui nu se rugaseră în zadar! Iată că adevărul a ieşit la iveală. Acum Cornel era decis să meargă mai departe, însoţit întotdeauna de Domnul Isus, pe calea de creştin, pe care pornise.

Ilustrat de Ina Cozina

E NISIP

E noapte liniștită și senină...
Și somnu-l fură, cugetând mereu
Ori la Enoh cu umbletu-n lumină,
La Noe-n lumea de-ntuneric plină
Ori la credința lui Avraam, deplină,
Când ei umblau la pas cu Dumnezeu.

Ce minunat să Îi asculți Cuvântul,
La pas cu Dumnezeu umblând în zori.
Pe malul mării valu-și cântă cântul,
Din sfere-nalte lin adie vântul
Și-ți farmecă și inima și gândul...
Ești ca un pescăruș, plutind în zbor...

Pe netedul nisip udat de mare,
Când pas la pas cei doi umblau mereu,
Cu o privire plină de mirare,
El vede-n urmă, ca și o cărare,
Două perechi de urme de picioare:
Sunt pașii lui și ai lui Dumnzeu.

Pe-albastrul cer, se-arată, vai, deodată
Cum viața-i derulează ca un film.
Apare-atunci o mare-nvolburată,
Corabia-n valuri este scufundată...
Pe țărm el vede urma imprimată
Doar de-ai săi pași și-ntreabă cu suspin:

„Preasfinte Dumnezeu, Părinte, Tată,
Nu mi-ai spus Tu, umblând cu Tin la pas,

Că mă vei însoți viața toată?
Și-acum când marea e învolburată
Pe țărm eu văd doar urma-mi imprimată;
De ce, Părinte, singur am rămas?!”

Iar Dumnezeu răspunse cu-ndurare:
„Copilul meu! Eu te iubesc nespus!
Când singur cu corabia pe mare
În valuri te zbăteai cu-ngrijorare,
Pe țărm, doar pașii Mei erau pe cale
Iar tu, în Brațu-mi tare erai dus...”

****

Din somn creștinul se trezește. Iată
Ce vis frumos! Ce sfinte-nvățături:
Când marea vieții e învolburată
Ce minunat s-avem în cer un Tată
Ce-n Brațu-I Sfânt ne poartă... și ne poartă
Cum este scris în Sfintele Scripturi.

****

Ce orizont!... Ce vreme minunată...
E azi! Zâmbește ceru-n roș deschis.
Dar dacă norii-ar fulgera vreodată,
Cu trăznete pe mare-nfuriată,
Priviți la urma pașilor și iată:
În Brațu-I veți fi duși ca-n acel vis.

de Petrică PLEȘA

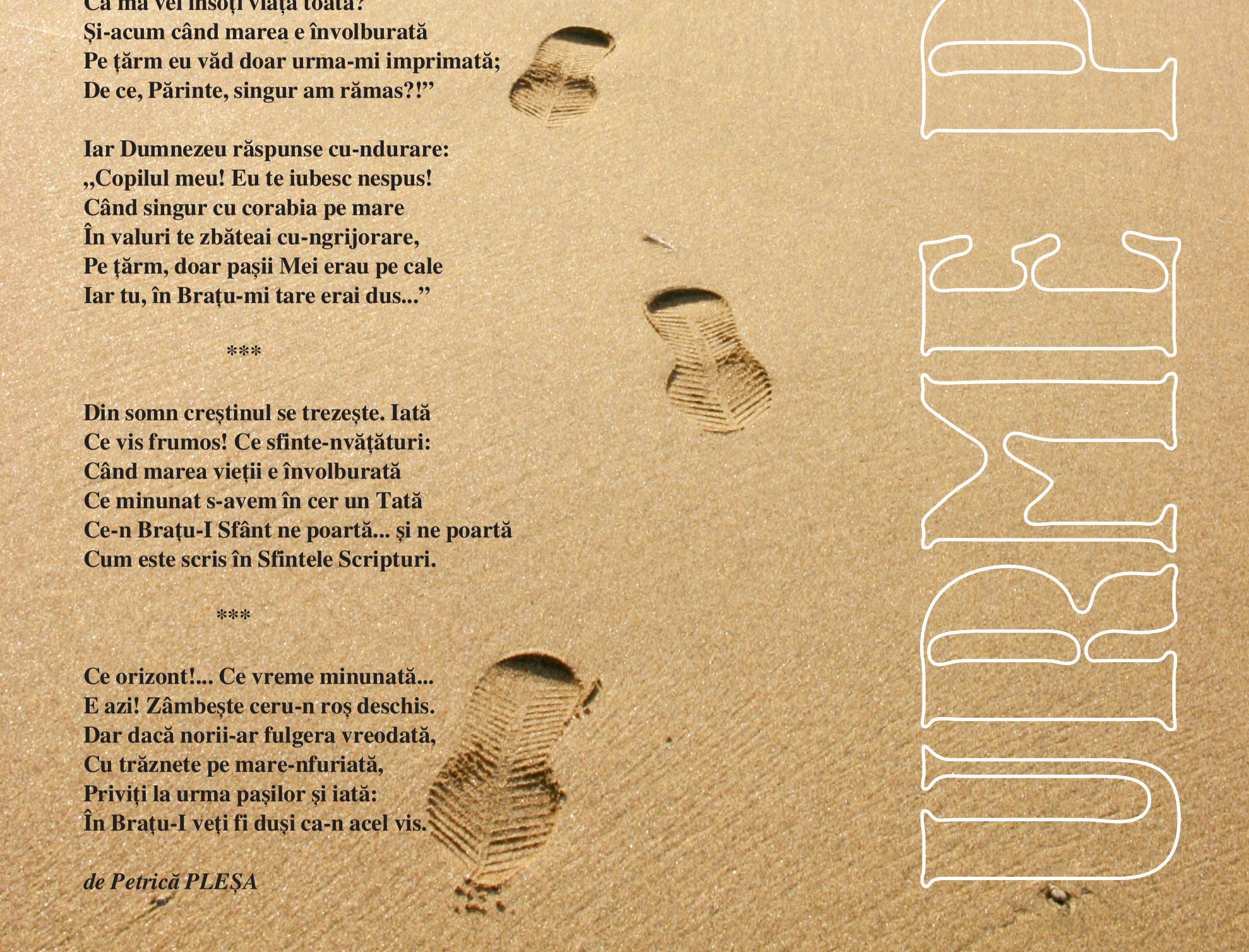

John Bunyan și călătoria spre orașul ceresc

de Soja Shuk

John Bunyan (1628-1688) a fost un scriitor englez, ale cărui cărți sunt citite de peste trei sute de ani, atât de copii, cât și de adulți. Cea mai cunoscută carte scrisă de el este „Călătoria pelerinului”. Aceasta a fost scrisă în anul 1678, în închisoarea din Bedford, după ce Bunyan a fost arestat și închis pentru că predica Cuvântul lui Dumnezeu.

Copilăria și anii tinereții

John Bunyan s-a născut în Bedford, un orășel din Anglia, într-o familie de țigani săraci. Nimeni din familia lui nu Îl cunoștea pe Isus Cristos ca Mântuitor. John a fost nevoit să abandoneze școala ca să lucreze, pentru ca familia lui să aibă de mâncare. Ca și tatăl și bunicul lui, John s-a ocupat de vânzarea oalelor și cratițelor și a cârpit cazane sparte. Cu toate acestea, el a învățat să scrie și să citească.

Întâlnirea cu Dumnezeu

John s-a căsătorit la vârsta de 19 ani. Soția lui era dintr-o familie de creștini. Cu ajutorul ei, John a început să citească Biblia și împreună cu ea se ducea duminica la biserică. S-a străduit să scape de obiceiurile lui rele. John nu s-a mai dus cu prietenii la diferite distracții și a încercat să evite certurile cu alții. Aceste lucruri însă nu i-au adus pace în inimă.

Într-o zi, în timp ce se plimba prin Bedford, a auzit câteva femei care vorbeau despre Dumnezeu cu atâta bucurie și dragoste, de parcă L-ar fi cunoscut într-un mod personal. John a intrat în vorbă cu ele. Însă ele i-au răspuns:

– Suntem niște femei simple și ne este greu să-ți explicăm totul clar. Putem însă să-ți facem cunoștință cu pastorul nostru, John Gifford. El este un slujitor credincios al lui Dumnezeu și poate să-ți explice mai bine dragostea lui Dumnezeu și mântuirea de păcate.

Bătrânul pastor l-a invitat bucuros pe tânărul John la el acasă și i-a povestit cu toată sinceritatea istoria vieții sale. I-a povestit că a fost un mare bețiv și un șarlatan, că a ajuns în închisoare și a fost condamnat la moarte, dar că a fost salvat în mod miraculos. Apoi i-a mai zis cum a început să citească Sfânta Scriptură și cum a găsit în ea cuvinte de dragoste și de iertare. A început să se roage și a primit mântuire prin jertfa lui Isus Cristos. Viața lui a fost schimbată în întregime. În încheiere, pastorul i-a spus:

– Vezi tu, și eu am fost un păcătos pierdut, exact ca tine. Diferența este însă că Dumnezeu m-a schimbat și m-a chemat să-L slujesc. Nu te teme să-I mărturisești Domnului Isus toate păcatele tale. Încrede-te în El și El te va ajuta!

Nu după mult timp, John Bunyan s-a împăcat cu Dumnezeu. El s-a împrietenit cu John Gifford, iar când bătrânul pastor a murit, Bunyan a fost rugat să predice în biserica acestuia. Curând a fost invitat să predice și în bisericile din satele învecinate. Oamenii îl iubeau foarte mult, pentru că era un om sincer și modest.

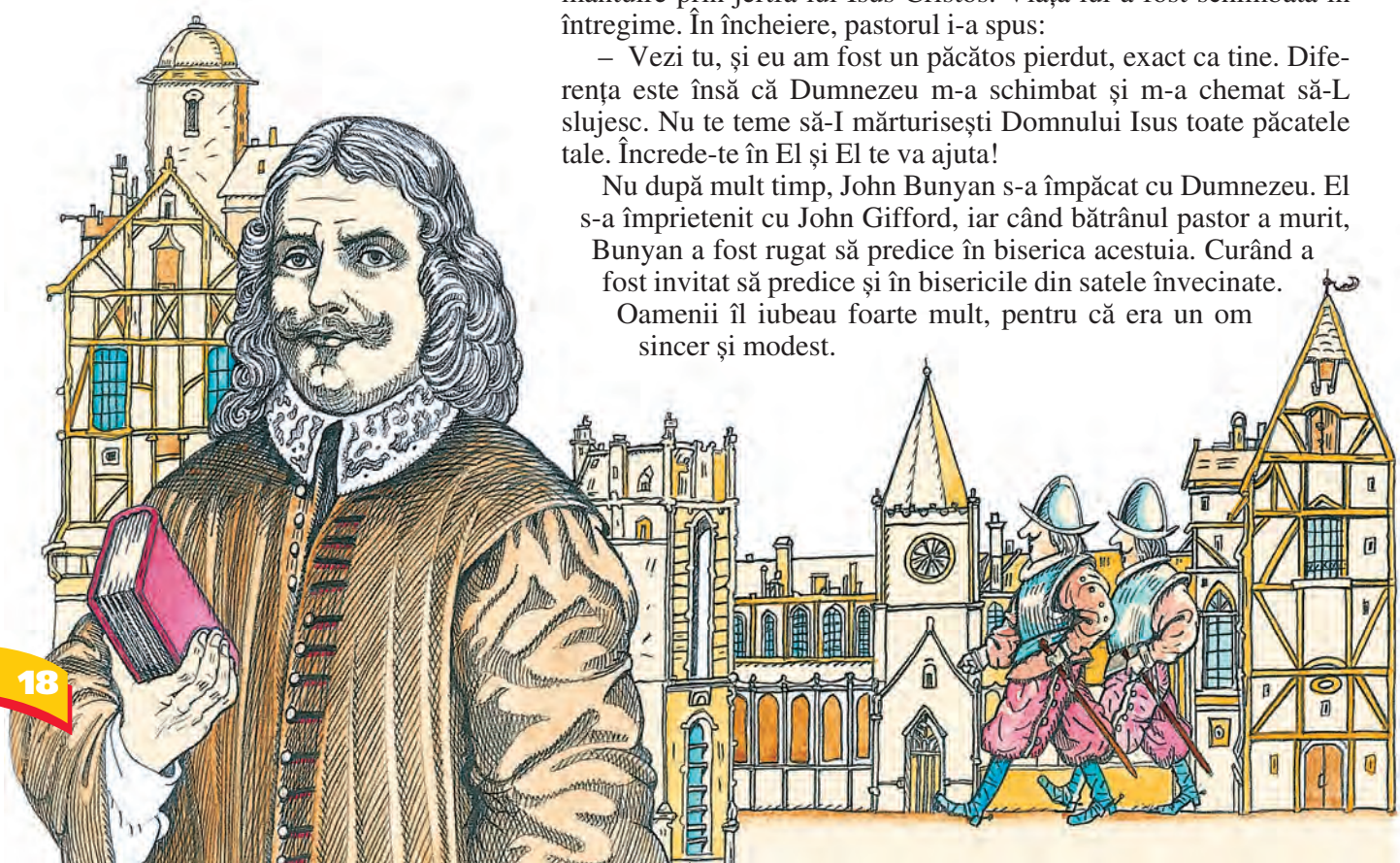

Arestarea

În 1660, în Anglia a ajuns la putere regele Carol al II-lea Stuart. El a anulat legea libertății religioase, care intrase în vigoare după Revoluția din Anglia. Tuturor creștinilor care nu făceau parte din biserica anglicană li s-a luat dreptul de a avea propria casă de rugăciune și li s-a interzis să predice despre Dumnezeu. Creștinii din biserica din Bedford, din care făcea parte și John, s-au adunat totuși în taină, pentru a oficia împreună serviciile religioase. Ei și-au riscat viața pentru că aveau dorința să-L urmeze pe Isus.

Într-o seară de noiembrie, un grup de creștini s-a adunat într-un hambar aflat la câțiva kilometri de oraș. John a început serviciul religios. Deodată s-au auzit bătăi în poartă și oamenii legii au năvălit înăuntru.

John Bunyan a fost arestat și a ajuns la închisoare. Cei doisprezece ani de temniță au fost o perioadă foarte grea pentru el și familia lui, dar acolo, în celula umedă și întunecoasă a închisorii, John a devenit scriitor. În timpul cât a fost închis, s-a schimbat legea care îngrădea libertatea religioasă. În 1679, Bunyan a fost eliberat și și-a reluat funcția de pastor al bisericii din Bedfort.

Trei ani mai târziu, John a fost din nou arestat. De data aceasta, a întâlnit în închisoare mulți răufăcători periculoși. „Mă aflu aici pentru a le spune acestor oameni despre Dumnezeu și despre adevărul Lui”, se gândea John, „dar cum pot să ajung la inimile lor? Ceea ce vreau să le spun trebuie să fie în primul rând interesant și ușor de înțeles, altfel nu au să mă asculte.” John s-a gândit la toate cărțile creștine pe care le citise împreună cu soția lui, dar din acestea ei nu ar fi înțeles prea multe.

Și-a amintit și de poveștile pe care le auzise în copilărie, despre aventuri fantastice și uriași, despre împărați buni și răi, despre cavaleri curajoși și prințese frumoase. Oare nu se putea scrie și Vestea Bună a Evangheliei sub forma unei povești? John a început să le povestească deținuților despre aventurile unui om, pe nume Creștin, care călătorea din Cetatea Pierzării spre Țara Cerească. Ascultătorilor lui John, dintre care făceau parte nu numai deținuții, ci și gardienii, le-a plăcut această poveste. S-a născut astfel cartea cu titlul „Călătoria pelerinului”, cunoscută în toată lumea. John a scris mai târziu și o continuare a cărții. În aceasta este vorba despre soția lui Creștin, care se numește Creștina, și despre fiii lor. Soția lui Bunyan, Elisabeth, și copiii lor l-au ajutat să găsească mereu alte aventuri noi pentru cărțile lui.

Întâlnirea cu Împăratul cerului

John Bunyan a mai scris și alte cărți interesante și pline de înțelepciune, care aduc și azi multă bucurie celor care le citesc. Cu ajutorul acestor cărți, cine-L cunoaște pe Dumnezeu este întărit în credință, iar necredinciosului i se vestește adevărul lui Dumnezeu.

Bunyan nu a încetat să-L slujească pe Dumnezeu. A predicat în multe orașe și sate din Anglia. Într-o zi, în timp ce se întorcea de la un serviciu religios, a fost surprins de o ploaie, după care a răcit și s-a îmbolnăvit la plămâni. În ultima zi de vară a anului 1688, John Bunyan, pelerinul lui Dumnezeu, și-a sfârșit călătoria spre Împăratul său ceresc. Acest slujitor curajos al lui Dumnezeu va primi cununa slavei ca răsplată.

Iar noi ne putem bucura și azi de cărțile lui cu adevărat unice.

Ilustrat de Alexandru BASS

Ilustrat
de Elena MICULA

PSALMUL 32

Ferice de cel cu fărădelegea iertată,
și de cel cu păcatul acoperit!

Ferice de omul, căruia nu-i ține în
seamă Domnul nelegiuirea, și în
duhul căruia nu este viclenie!

Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele
necurmate. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea;
mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii.

Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am
ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi
Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina
păcatului meu.

De aceea orice om evlavios să se roage Ție la
vreme potrivită! Și chiar de s-ar vărsa ape
mari, pe el nu-l vor atinge de loc.

Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjuri cu cântări de izbăvire.

„Eu – zice Domnul – te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta.”

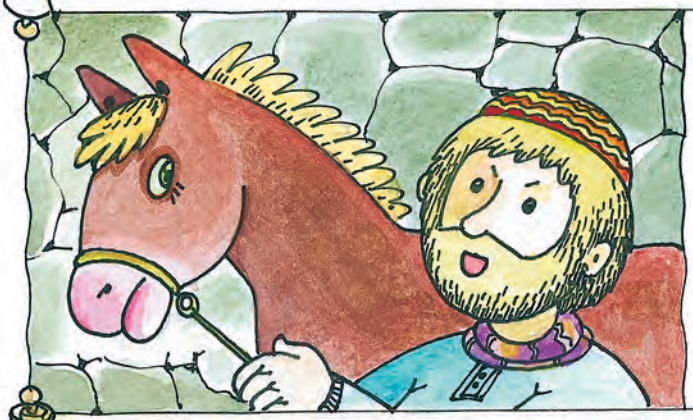

Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine.

De multe dureri are parte cel rău, dar cel ce se încrede în Domnul, este înconjurat cu îndurarea Lui.

Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei cu inima fără prihană!

Integramă – Pește

„ICHTYS”

Adaptat din limba germană de
Petra BĂCILĂ
Ilustrat de
Elena MIHAILOVA-RODINA

Inițialele cuvintelor grecești „Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul” formează cuvântul „ICHTYS”, care tradus înseamnă „pește”. Pe vremea când erau persecutați, creștinii primului secol se recunoșteau unii pe alții desenând în nisip un pește. Găsește cuvintele care lipsesc din versete și scrie-le corect în „peștele” de mai jos!

Orizontal:

1. Simon Petru le-a zis: Mă duc să _____ pește. (Ioan 21:3)
2. El (Isus) a luat cele cinci pâini și cei _____ pești. Și-a ridicat ochii spre cer și a rostit binecuvântarea. (Marcu 6:41)
3. _____ a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele plasele. (Luca 5:2)
4. Din pântecele peștelui, Iona a zis: În _____ mea, am chemat pe Domnul și m-a ascultat, din mijlocul locuinței morților am strigat și mi-ai auzit glasul. (Iona 2:2)
5. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o plasă aruncată în mare, care prinde tot felul de _____. (Matei 13:47)
6. _____ s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecele peștelui. (Iona 2:1)
7. Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său _____, care aruncau o plasă în mare, căci erau pescari. (Matei 4: 18)
8. _____ le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. (Marcu 1:17)
9. Răspunde-mi, când _____, Dumnezeul neprihănirii mele: scoate-mă la loc larg, când Sunt la strîmtoare! Ai milă, de mine, ascultă-mi rugăciunea! (Psalmul 4:1)

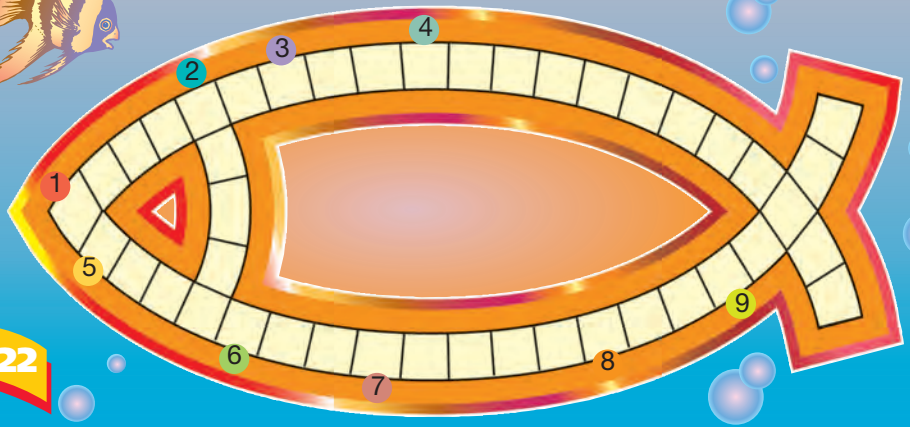

Vertical:

2. Dar ei I-au zis: N-avem aici _____ cinci pâini și doi pești. (Matei 14:17)

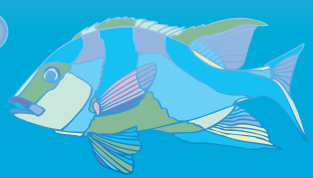

CINE SUNT EU?

Sunt un mamifer și fac parte din familia balenelor. Înot aproape în toate mările și oceanele lumii; am rude și în râurile din Asia și America de Sud, deși acolo ele pot fi întâlnite foarte rar. Aceste rude ale mele nu au o vedere prea bună și trăiesc singure sau în perechi. În schimb, eu fac parte din specia care trăiește în grupuri mari, formate din sute de exemplare.

Am un corp aerodinamic, fusiform, care poate ajunge până la 6 metri lungime. Pielea mea este foarte netedă. Unele specii ajung până la greutatea de 1.000 de kilograme, dar, cu toate acestea, înaintează în apă mai bine decât peștii. Pot să depășesc chiar și vapoarele oceanice, deoarece înot cu o viteză de 50-60 km/h. Acest lucru îl datorez „elicei" mele, înotătoarea mea de la coadă. Celelalte înotătoare de pe piept, care au formă de aripi și sunt late, le folosesc pentru a coborî în adânc, pentru a vâsli și pentru a frâna. Înotătorea de pe spate îmi stabilizează mișcarea. Botul meu este lunguieț, asemenea unui cioc. Respir prin orificiul de respirație, care se închide sub apă cu ajutorul unui ventil. Pentru a lua aer proaspăt în plămâni, țâșnesc adesea din apă, cu viteză foarte mare, plutesc câțiva metri la suprafața apei, pentru ca apoi să mă scufund din nou.

Creatorul S-a îngrijit să pot comunica fie prin limbajul trupului, pentru care mă folosesc de coadă, cap și înotătoare, fie prin diferite stiluri de înot (rotiri și sărituri). Un anumit tip de comunicare cu cei din specia mea îmi permite chiar să mă rostogolesc în aer. Cu ajutorul limbajului sunetelor – de cele mai multe ori prin fluierat – pot să îmi exprim durerea, agitația, și pot chiar să salut.

Creatorul m-a înzestrat cu o vedere bună și cu un auz foarte fin. Sistemul meu excelent de ultrasunete și localizare mă ajută să-mi depistez prada la o distanță de până la 3 kilometri. Mă hrănesc cu pești și mă scufund după ei până la o adâncime de 200-300 de metri. Pot să-mi țin respirația timp de 10 minute, iar în cazuri extreme chiar 15 minute. Când mergem la vânătoare, împreună cu cei din familia mea, încercuim adesea un banc întreg de pești.

La noi se naște câte un pui la doi-trei ani. Puiul este destul de mare la naștere, aproape jumătate din dimensiunea mamei lui. El se naște sub apă, dar apoi este împins imediat la suprafață, ca să respire și să-și umple plămânii cu aer. Puiul este hrănit cu laptele matern, pe care îl bea sub apă. În primele luni de viață, puiul rămâne în apropierea mamei. El înoată doar în jurul ei, la cel mult 2-3 metri depărtare. Când puiul este încăpățânat și neascultător, este pedepsit de mama lui. După aproximativ un an, el devine independent.

Oamenii mă iubesc, pe mine și pe cei din familia mea, pentru că sunt deștept, pașnic și ușor de dresat. Poți să mă vezi nu numai la grădina zoologică, ci și la circ sau la delfinariu. Ca și papagalul, pot să scot sunete care imită cuvintele oamenilor și mă obișnuiesc cu ei la fel de repede precum câinele.

Știi cine sunt?

Cred că ai ghicit. Corect! Sunt ınuıʃǝp.

de Elvira ZORN

Ilustrat de Irina POMERANTEVA

ÎNTREBARE – RĂSPUNS

1. Care este cea mai bună credință? (Olesia P, Ucraina)

Cea mai bună credință este cea care este adevărată. Mulți oameni cred în ceva sau în cineva, dar nu acesta este lucru pe care îl vrea Dumnezeu. El vrea ca noi să credem în Isus Cristos; să credem că El este Domnul și Mântuitorul nostru. Noi oamenii putem fi împăcați cu Dumnezeul cel Sfânt numai datorită lui Isus Cristos care a murit în locul nostru, pentru ca să avem parte de iertarea păcatelor. Credința adevărată în Dumnezeu înseamnă deci să credem în mântuirea prin Isus Cristos, El să devină Domnul nostru și să ne trăim viața în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Uneori, oamenii interpretează Cuvântul lui Dumnezeu cum vor ei și nu îndeplinesc întocmai ce scrie în Biblie. Lui Dumnezeu nu-I plac astfel de lucruri. Dacă tu crezi tot ce scrie în Biblie și dacă trăiești după Cuvântul lui Dumnezeu, poți fi sigur că Dumnezeu va fi mereu alături de tine.

2. Poate fi mântuit omul prin faptele lui bune? (Ania G, 10 ani)

Biblia spune că nu ne putem câștiga mântuirea dacă facem fapte bune, deoarece prin firea lor, oamenii sunt stricați și păcătoși. Adam a păcătuit și oamenii au moștenit această înclinație spre rău. Ei se nasc în păcat. Este drept că oamenii pot face fapte bune, dar prin aceste fapte ei nu pot fi mântuiți. Mântuirea o primim în dar, ea este un cadou de la Dumnezeu pentru noi. Pentru a fi mântuiți, trebuie să ne deschidem inima pentru Cristos. Aceasta se numește „naștere din nou”. Dumnezeu oferă tuturor oamenilor iertarea prin Isus Cristos. Sângele Lui este singura cale pentru ispășirea păcatelor noastre. Celor care cred că Isus Cristos este Mântuitorul lor, Dumnezeu le dă în dar o inimă nouă, care face fapte bune, plăcute lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt îi călăuzește. Dacă citești Biblia, dacă te rogi și dacă meditezi la tot ce citești în Biblie, atunci vei înțelege ce vrea să-ți spună Dumnezeu și vei învăța să practici acele lucruri în viața ta de zi cu zi.

3. De ce nu mă binecuvântează Dumnezeu întotdeauna? (Katia M.)

Noi credem adesea că binecuvântarea înseamnă să nu avem probleme și să nu ducem lipsă de nimic. În realitate însă, lucrurile nu stau așa. Cea mai mare binecuvântare o primim atunci când ne încredem în fiecare moment în Domnul și trăim în așa fel încât Dumnezeu să fie glorificat prin viața noastră. Apostolul Pavel scrie: „... m-am deprins să fiu mulțumit în starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Cristos, care mă întărește” (Filipeni 4:11-13).

Dumnezeu ne învață să fim modești, răbdători și harnici. El ne dă în dar credință și dragoste. Fără acestea este imposibil să fim fericiți și să păstrăm în inimă pacea lui Dumnezeu. El ne transformă caracterul, ca prin noi să le arate și altor oameni, care nu cred în El, dragostea Lui. În greutățile prin care trecem, Dumnezeu ne ajută să recunoaștem că El este credincios față de noi și că ne va binecuvânta la timpul potrivit. În mod sigur, Dumnezeu va rezolva problemele așa cum vrea El; noi nu trebuie să ne îndoim de asta, ci să Îi fim întotdeauna recunoscători.

Răspunsuri de Marina CUZNEȚOVA *Ilustrat de Victoria DUNAIEVA*

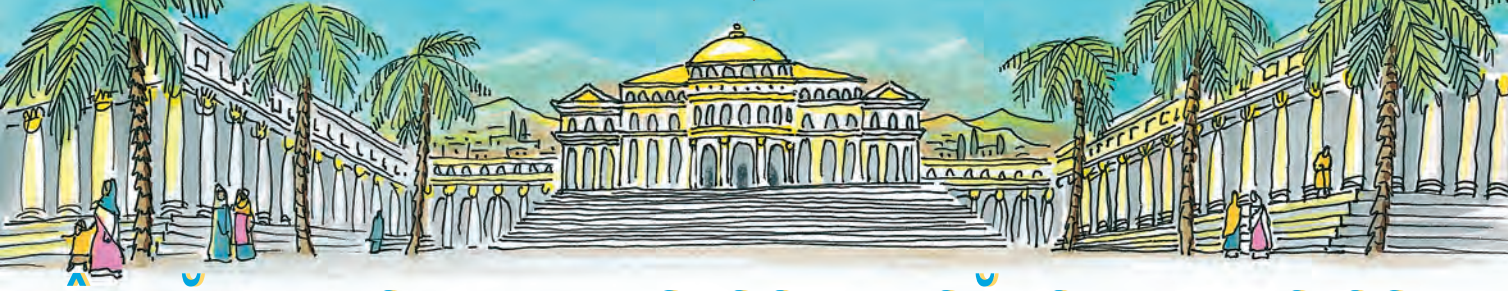

ÎMPĂRAȚI, GUVERNE ȘI CONDUCĂTORI RELIGIOȘI

Atunci când mai mulți oameni trăiesc sau muncesc împreună, ei au nevoie de anumite reguli. Aceste reguli sunt stabilite de către conducătorii grupului. Ei au și sarcina de a veghea ca regulile să fie respectate. De exemplu, guvernul unei țări este cel care stabilește regulile pentru toată țara. În vremea Vechiului Testament, în poporul Israel, Dumnezeu a fost cel care a stabilit anumite reguli, iar oamenii erau cei care trebuiau să le respecte.

Viața în vremurile biblice

Guvernare bună

O țară are nevoie de o guvernare bună. De aceea, în Noul Testament ni se spune că trebuie să ne rugăm pentru guvernul țării și pentru guvernanți și să ascultăm de ei (1 Timotei 2:1-2).

Guvernare rea

Pe vremea judecătorilor, israeliții nu aveau împărat. În Biblie citim că „fiecare făcea ce-i plăcea”, iar rezultatul a fost un haos general. Pe vremea împăraților, Israelul și Iuda nu au fost conduse întotdeauna de împărați buni. Profeții din vremurile acelea nu erau indiferenți și le arătau greșelile pe care ei le făceau. Profetul Amos s-a dus în piața din Betel și a profețit că Dumnezeu avea să-i pedepsească pe cei care conduceau țara. El le-a reproșat acestora: „Asupriți pe cel drept, luați mită și călcați în picioare la poarta cetății dreptul săracilor” (Amos 5:12).

Isus și conducătorii poporului

Domnul Isus a trăit într-o țară care era sub stăpânire străină. Cu toate acestea, El nu S-a ridicat împotriva dominației romane, ci a plătit impozitele impuse și a spus: „Dați Cezarului ce este al Cezarului” (Matei 22:21). În schimb, Domnul Isus S-a împotrivit împăratului Irod, care era lacom după putere și bani. Conducătorii religioși din Palestina au adăugat la Legile lui Dumnezeu o mulțime de reguli aparte. Aceste legi le făceau oamenilor viața grea și nu-i ajutau să-L iubească pe Dumnezeu sau să se iubească unii pe alții. De aceea, Isus a refuzat să respecte regulile conducătorilor religioși.

Ascultarea de Dumnezeu

Petru și Ioan, doi dintre ucenicii lui Isus, au fost aduși înaintea Sinedriului, consiliul religios de la Ierusalim. Sinedriul le-a poruncit să nu mai predice despre mântuire. Ei însă nu s-au lăsat intimidați, ci au răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni” (Faptele Apostolilor 5:29).

de Mark WATER

Ilustrat de Natalia ȚURACOVSCA

Puiul de maimuță, care reușise să scape din cușca în care erau transportate animalele din Africa, se afla acum într-o pădure străină din Europa. Atunci când corbul Kolk a văzut că uliul se rotește deasupra micuței maimuțe, a sărit în ajutorul ei. A luat puiul de maimuță la sine și l-a dus sus, pe Marele Molid. Omul în haine verzi era o mare amenințare pentru locuitorii pădurii. Când puiul de maimuță a văzut arma îndreptată asupra cerbului, a sărit cu avânt pe armă. Ca urmare a acestui fapt curajos, cerbul l-a invitat să locuiască împreună cu ei...

Corbul KOLK

ȘI MICUL LUI PRIETEN FIPS

POVESTEA 10

Poveste serial începută în nr. 1/06

de Werner LUTZ
Ilustrată de Iulia PRAVDOCHINA

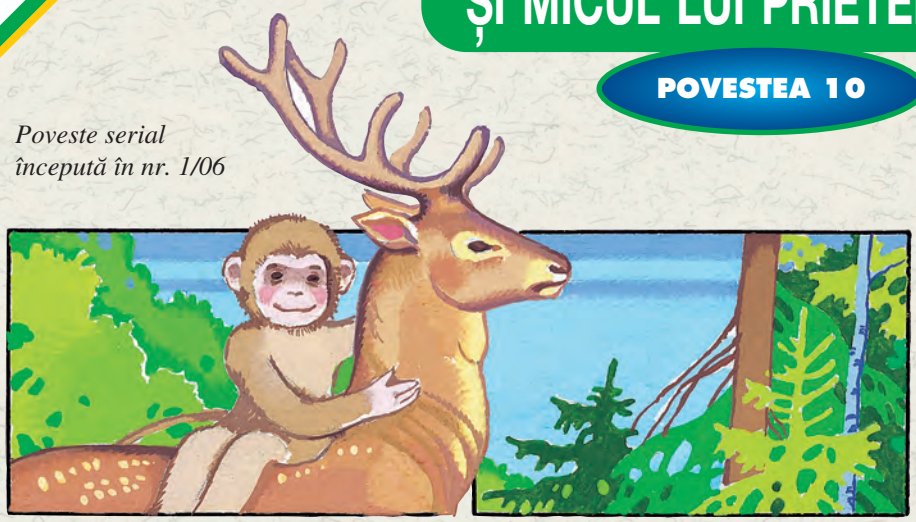

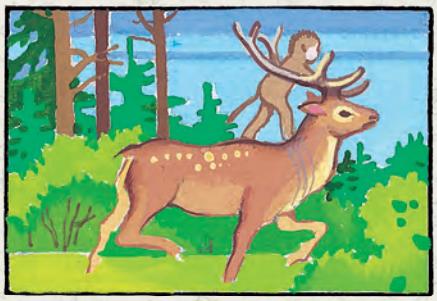

De la Marele Molid până la curtea regelui, Fips s-a ținut strâns de coarnele puternice și strălucitoare ale cerbului. Inima îi era plină de bucurie, deoarece credea că de acum avea să devină prietenul celui mai puternic și măreț cerb. Coarnele regelui erau atât de mari, încât ar mai fi avut loc între ele și alți câțiva pui de maimuță asemenea lui.

Cerbul înainta cu salturi lungi prin tufișurile pădurii, iar Fips trebuia să-și folosească toată iscusința pentru a se feri de crengile care se loveau de coarnele regelui, fără ca ele să-i încetinească înaintarea.

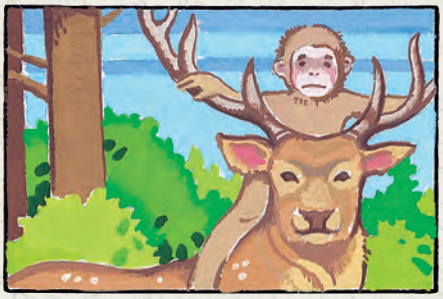

Fips nu a strigat și nu a plâns, deși crengile îl loveau, iar loviturile îl dureau! Prietenul unui rege trebuia să fie tare.

Curtea regelui se afla într-un luminiș întins, înconjurat de fagi tineri și de tufe de mure. Exista doar o singură cărare îngustă pe care se putea ajunge în interiorul „peșterii” de sub fagi, care adăpostea familia regală.

– Acesta este palatul meu, a zis regele mândru. Aici suntem în siguranță.

– Nu prea cred, a zis Fips. Câinii Omului Verde pot să vă ia urma și să vă pândească la ieșire, iar atunci nu mai aveți cale de scăpare și sunteți prinși ca într-o capcană. Regele însă a strigat la el cu asprime:

– Nu mă contrazice! Eu sunt regele! Acum, dă-te jos!
Speriat, Fips a sărit jos. Intenția lui nu a fost să-l supere pe rege. De altfel, fusese o prostie din partea lui Fips să pună la îndoială părerea regelui, atâta timp cât nu cunoștea încă bine locul unde se afla.

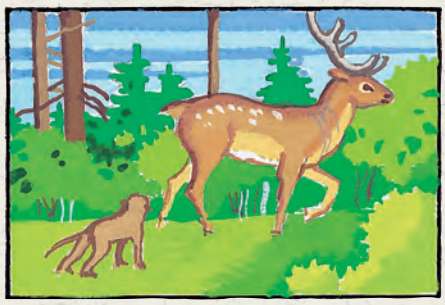

– Urmează-mă! i-a poruncit cerbul.
Mergând pe urmele acestuia, Fips și-a dat seama cât de mic era. Dacă mergea în patru labe, nu ajungea mai sus de gleznele regelui.

Cărarea îngustă prin desiș a fost mai lungă decât își imaginase Fips. În cazul în care câinii Omului Verde ar fi pătruns aici, regele ar fi putut să-i oprească ușor, aplecându-și doar coarnele în fața lor.

Micuțului îi părea rău că vorbise în necunoștință de cauză. Cum a putut pune la îndoială puterea cerbului?! Au ajuns în final într-o poiană verde, înconjurată de tufișuri.

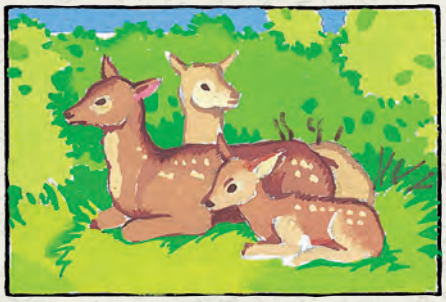

Pe iarba moale stătea regina, micul prinț și prințesa Piele-de-Catifea, care deși se născuse doar cu un an în urmă, devenise deja o adevărată domnișoară.

– Pe cine ai adus cu tine? și-a întrebat regina soțul. L-a privit pe Fips cu atenție, ridicându-și nasul lung. Ce urât miroși!
– Acesta este puiul de om care trebuia să fie ucis? a întrebat cu dispreț prințesa Piele-de-Catifea.

– Da, a răspuns regele. Numele lui este Fips.
Piele-de-Catifea a chicotit, iar lucrul acesta l-a pus pe Fips pe gânduri. S-a așteptat ca regele să-l prezinte drept tânărul luptător, care-l biruise pe jder și care sărise pe Țeava Morții purtată de Omul Verde.

În schimb, regele i-a poruncit:
– Du-te la izvor și spală-te! Ai auzit că miroși urât!
Fips a alergat pe cărare să caute izvorul. I-a fost teamă când a sărit prin iarbă, căci pe pământ putea să-l ucidă oricare dintre dușmanii lui.

Ajuns la izvor, și-a făcut curaj și a sărit în apa rece, ca să se spele. Când a ieșit din apă, blana i s-a lipit de trupul slab. Arăta ca un șoarece. Era ud și tremura îngrozitor.

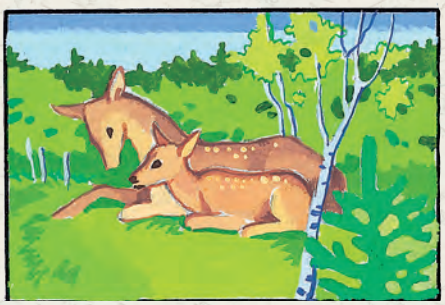

A alergat cât a putut de repede înapoi la curtea regelui. Regina tocmai își dezmierda fiul. L-a mirosit din nou pe Fips și i-a spus:
– Tot urât miroși! Mai spală-te o dată!

Îngrozit, Fips a ascultat porunca și s-a spălat din nou. Când s-a întors la peșteră, tremura de frig, însă se gândea: „Trebuie să rezist! Prietenii regelui trebuie să fie puternici!”

– Ar putea să ne fie de ajutor, a spus regina. Ar putea să ne aducă trifoi. Labele lui din față sunt ca mâinile oamenilor. Poate să meargă pe labele din spate și cu cele din față să aducă ceva.

Să ne aducă trifoi, ca să nu mai fim nevoiți să așteptăm să se însereze, înainte de a putea mânca ceva.

Fips și-a amintit vorbele corbului: Îți cunoști dușmanii! Pe pământ sunt vulpea, viezurele, nevăstuica, jderul, în aer sunt uliul, gaia roșie, șoimii, ciorile, iar noaptea, bufnițele.

Fips a plecat din nou în pădure. Plin de frică, s-a uitat în toate părțile și în sus. S-a furișat de la un copac la altul până la locul unde se găsea trifoi.

Acolo și-a umplut lăbuțele și s-a întors la curtea regelui umblând pe labele din spate. Era o pradă ușoară pentru toți dușmanii lui. Trifoiul adus nu i-a ajuns cerboaicei decât pe-o măsea.

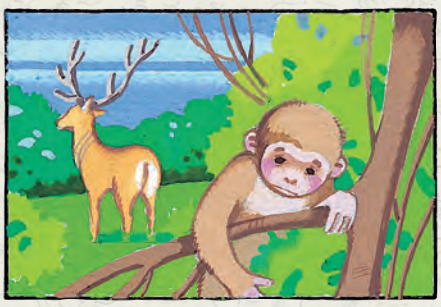

Fips a fost trimis din nou în pădure, și tot așa, până când s-a lăsat seara. Familia regală a ieșit atunci din peșteră, iar Fips a primit sarcina de a le păzi locuința.

Fips s-a avântat printre crengile dese ale fagilor tineri, care erau atât de subțiri, încât niciun jder nu s-ar fi putut cățăra pe ele, și atât de ramificate, încât nicio bufniță nu ar fi putut să ajungă la el în zbor.

Disperat, Fips a căzut pe gânduri, tremurând de frig, flămând și umilit. Cel mai mult ar fi vrut să plângă, să se vaite și să țipe, așa cum făceau cei din specia lui, atunci când sufereau. Și-a mușcat însă buzele.

Un prieten al regelui trebuia să fie tare. Dintr-odată, pe creanga de lângă el s-a așezat o pitulice. În ciocul ei întredeschis ținea un grăunte mare.

Fips a întins lăbuța, ca un cerșetor, iar pitulicea i-a dat grăuntele.
– Ți l-a trimis corbul, a zis ea. Numele meu este Bobocica.

Te-am urmărit azi toată ziua și i-am povestit corbului cum o duci aici, la curtea regelui.
– Ce-a spus Kolk? a întrebat Fips, pentru care grăuntele era ca un dar ceresc.
– Te salută și îți transmite: „Anii de ucenicie nu sunt ani de domnie!”

Biblia spune:

„Omul socotește că toate căile lui sunt fără prihană, dar Cel ce cercetează inimile este Domnul.” (Proverbe 21:2)
„Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie Îmi ascunsesem o clipă fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.” (Isaia 54:7-8)
„Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine...” (Isaia 54:10)

Va urma

ÎNTREBĂRI

1. Cum s-a simțit Fips când a avut voie să călărească pe spinarea cerbului?
2. Cum a fost primită maimuța în casa regelui și ce a trebuit să facă acolo?
3. Ce a vrut să-i transmită corbul, atunci când i-a trimis lui Fips un grăunte, prin Bobocica? Cum se poate interpreta acest gest?
4. Cum ne comportăm noi, când cineva se folosește de noi?

CINE ÎMI SCRIE?

Copii, sunteți în vacanță! Cel mai mult timp îl petreceți la bunici, în călătorii (cu mașina, cu autobuzul sau cu trenul) sau chiar acasă. Ce bine e, nu-i așa! Acum aveți timp să faceți multe lucruri care vă plac și pe care nu le-ați putut face în timpul școlii. Poate aveți timp și pentru mine. M-aș bucura să primesc de la voi scrisori cu tot felul de idei, jocuri, integrame, poezii și desene.

Cu drag, prietenul vostru, *FELINARUL copiilor*

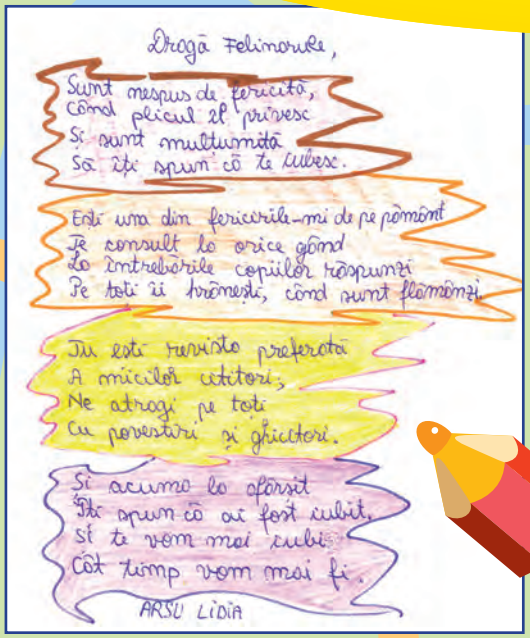

jud. Brașov

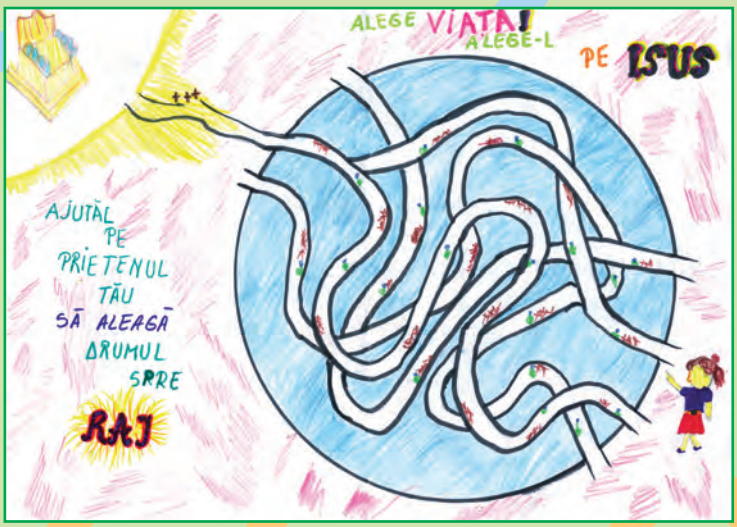

de Eliza BOȚ, jud. Vaslui

DRUMUL SPRE CETATEA SFÂNTĂ

Regulamentul și desfășurarea jocului
Jocul acesta reprezintă călătoria unui creștin de pe pământ în drumul lui către cer. Pentru acest joc ai nevoie de un zar și de câte un pion pentru fiecare jucător.

Instrucțiuni:
– La numărul 3 te va îndemna un duh rău să te întorci în Cetatea Pierzării. Nu-l asculta și fugi la numărul 9.
– La numărul 15 stai un tur ca să te odihnești într-o grădină frumoasă.
– La numărul 19 ai ajuns la Muntele Încercării. Spune un verset biblic pe de rost. Apoi du-te la numărul 22.
– La numărul 23, un înger te întâmpină la Poarta Cerului. Ai biruit!

Estera SIMINA, jud. Timiș

Trimite-ne scrisoarea ta pe adresa noastră:
Asociatia LUMINA LUMII
OP 1 / CP 68
550 179 Sibiu
România
Sau poți comanda FELINARUL direct la:
Tel./Fax: 0269 21 85 11
felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

FELINARUL poate fi comandat GRATUIT. Dacă vrei, ne poți ajuta trimițându-ne timbre poștale (a câte 0,40 sau 0,50 Lei). Mulțumim și pentru eventualele donații pentru finanțarea revistei.

Răduța MITRIC, jud. Suceava

Adrian NEAGU, jud. Suceava

Vasilică Silviu FIRULETE, jud. Gorj

Ancuța-Maria POP,
jud. Bistrița-Năsăud

Claudia CĂLINA, jud. Dolj

SOLUȚIILE la jocuri:

Pag. 22: **Orizontal:** 1 prind, 2 doi, 3 Isus, 4 strâmtorarea, 5 pești, 6 Iona, 7 Andrei, 8 Isus, 9 strig; **Vertical:** 2 decât.

Pag. 32: 1 Adevărul, 2 Omega, 3 Lumina, 4 Învierea, 5 Ușa, 6 Alfa, 7 Pâinea, 8 Sămânța, 9 sus, 10 adevărata, 11 Păstorul, 12 Rădăcina, 13 Luceafărul, 14 Calea.
Rezolvare: Domnul este Păstorul meu.

FELINARUL copiilor 4/07 (11)
Revistă creștină pentru copii
Apare de șase ori pe an
Abonament pe bază de donații
Tiraj: 11.000

EDITURA LUMINA LUMII

Editor:
Asociația LUMINA LUMII
OP 1, CP 68
550179 Sibiu
Tel./Fax: 0269 218511
e-mail: felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

Donațiile pentru acoperirea costurilor pot fi virate în contul asociației:
Asociația LUMINA LUMII
IBAN RO49.RNCB.0227.0360.4006.0001/RON
sau
RO22.RNCB.0227.0360.4006.0002/EUR
Banca Comercială Română, str. Emil Cioran 1, Sucursala Sibiu, Cod Swift RNCBROBU
Cu specificația „FELINARUL”

Redactori șefi:
Elvira și Waldemar Zorn

Redactor al ediției în limba română:
Petra Băcilă

Colectiv de redacție voluntar:
Monica Wetzler
Paula Borugă
Doina și Daniel Vasilca
Narcis Cibu-Carciu
Paula Isac
Magdalena Iacob

Traducerea textelor din limba germană:
Dorina Schinteie

Tehnoredactare:
Enns Schrift & Bild GmbH, Bielefeld, Germania

Copertă:
Asociația LUMINA LUMII

Indice bibliografic:
Pagina 3: Din: *„Gott ist groß und hat mich lieb”*. Cu acordul Editurii R. Brockhaus, Wuppertal, 1992.
Pagina 25: Din: *„Das große Buch des Bibelwissens”* de Mark Water. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.
Paginile 26-29: Din: *„Der Rabe Kolk und sein kleiner Freund Fips”*. Cu acordul Editurii Christliches Verlagshaus, Stuttgart

Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice au fost extrase din:
Noul Testament, Traducerea D. Cornilescu rev., ediția a doua, Korntal: Editura LUMINA LUMII, 2003, și Biblia, Traducerea D. Cornilescu.

© 2007 LUMINA LUMII

ISSN 1842 – 5569

Pentru copii peste 6 ani

CE SPUNE ISUS DESPRE EL ÎNSUȘI

Domnul Isus Cristos spune de mai multe ori în Noul Testament: „Eu sunt...” Aceste afirmații sunt foarte deosebite. Le găsești? Dacă ai completat corect integrama, vei putea citi în căsuțele marcate pe verticală o afirmație a lui David din Psalmul 23. Poți spune și tu același lucru despre Dumnezeu?

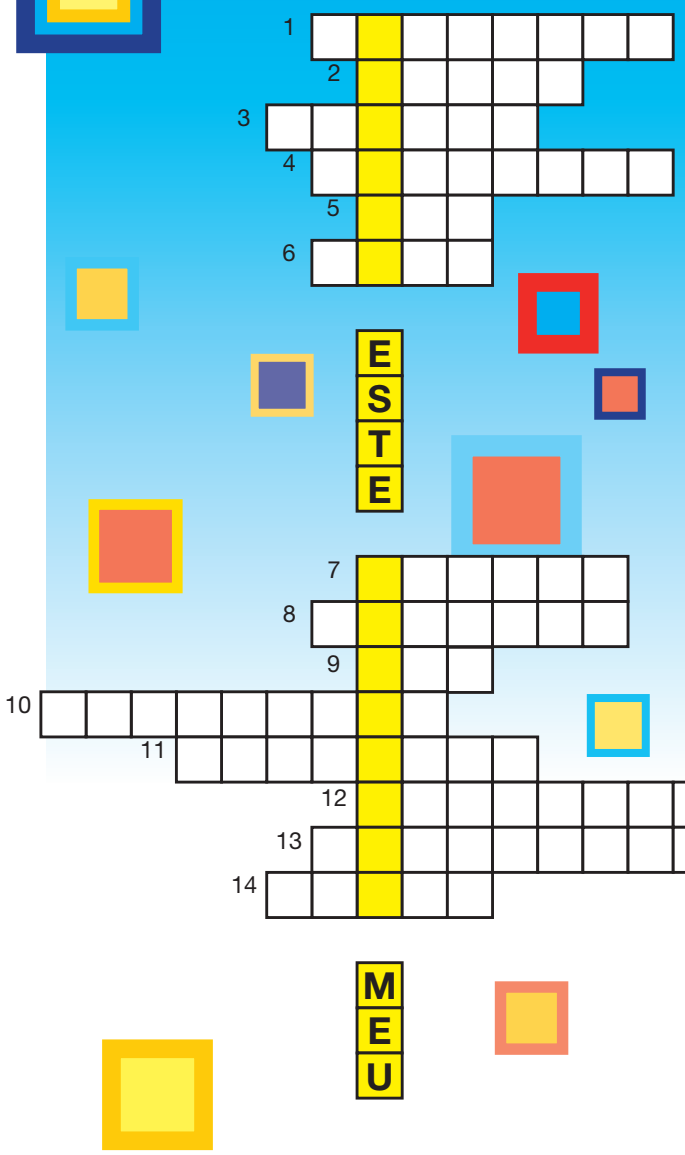

1. Eu sunt calea, ... și viața (Ioan 14:6)
2. Eu sunt Alfa și ... (Apocalipsa 22:13)
3. Eu sunt ... Lumii (Ioan 8:12)
4. Eu sunt ... și viața (Ioan 11:25)
5. Eu sunt ... oilor (Ioan 10:7)
6. Eu sunt ... și Omega (Apocalipsa 22:13)
7. Eu sunt ... vieții (Ioan 6:35)
8. Eu sunt rădăcina și ... lui David (Apocalipsa 22:16)
9. Eu sunt de ... (Ioan 8:23)
10. Eu sunt ... viță (Ioan 15:1)
11. Eu sunt ... cel bun (Ioan 10:11)
12. Eu sunt ... și sămânța lui David (Apocalipsa 22:16)
13. Eu sunt ... strălucitor de dimineață (Apocalipsa 22:16)
14. Eu sunt ..., adevărul și viața (Ioan 14:6)

Realizat de Elvira ZORN